

Ikki tarnaði tað ferðabólkin, at ung og eldri vóru í ferðalag, — heldur tvørturímóti. Her tosa tvær saman, sum eru frá hvor sínari tíð. Tær hovdu báðar brúk fyri hvørjari aðrari.

Í tyrolarhóllini tók »pallfólkið« onkran gest við í undirhaldið. Her er tað Erling Dalsgaard, sum roynir seg.

Skemtilig kvöldseta á Hotel Post, har nógvar søgur vóru sagdar og roddirnar vandar eins og smúlbondini mýkt. Hans Thomsen undirheldur.

Tá koyrt varð eftir Europabrúnni, noyddust vit at syngja »Í góðum vedri...«, fyrí at bota um óttan hjá teimum, sum hildu seg hava mist jarðsambandið.

savnaðust ferðafólkini í hugnaligu stovuni á hotellinum, har skemtisøgur og sangur ljóðaði til langt út á kveldið.

Kirkjugarður

Í Weidring fluttu vit á nýtt hotel, har vit búðu í triggjar nætur. Hetta er lítill býur, sum sýnist at vera bygður kring tey mongu hotellini og handilsfyrítøkurnar, sum eru har.

Í Weidring, sum alla aðrastaðni, var kirkjan miðdepilin í býnum, við sínum vakra kirkjugarði og sermerkta prýði innandura.

Sermerkt fyrí gravstöðini í Eysturriki er, at tey bert eru helvtin til longdar sum hjá okkum. Onkur tók til, at antin stóðu tey í krukum, ella lógu tey í bukt!

Veruleikin var tann, frættu vit, at tað er so lítill mold í landinum, at kisturnar standa lodrættar.

Miðskeiðis á ferðini var fridagur, so fólk kundi hvíla seg og binda frið. Henda dagin var góður sólargangur, so tey, sum longdust eftir at gerast sólbrún, fingi høvi til tess.

Um kveldið varð farið síl sonevnt »tyrolarkveld« í St. Johann, sum er býur til støddar 6.500 fólk.

Tað kann sigast um vertslandið, at tey taka ferðafólk í álvara.

Hóast skemtilig framfærsla til undirhald fyrí gestirnar, so var kortini brot í hesum, sum vardi í tveir timar, ið visti, hvussu fólk har gjøgnum tíðirnar hava livað og virkað. Tann myndin, sum vit vanligi ímynda okkum av jodlandi mannfólki í leðurbrókum og hatti, sum í sveittabroti sveiggja bjórbollanum, var als ikki so lætt umfarið kortini. Arbeids-hættir og gomul amboð vóru vist, eins og gomlu dansispølini, sum fólk áður nýttu at styttu sær løturnar við.

Heimafturkomin á hotellid seint seinnapartarnar varð farið til døgurðaborðið og aftaná

mentunarmiðdeplinum í Eysturriki, vóru vit eisini. Har búgva 145.000 fólk. Her varð Wolfgang Amadeus Mozart borin í heim í 1756. Í dag er húsið, har foreldur hansara búðu í litlari íbúð, gjørt til minnissavn yvir kenda tónaskaldið, sum byrjaði at framføra 6 ára gamal, vann sær stóra virðing innan tónlist, men sum doyði í fátækradømi, gloymdur og sjúkur, bert 35 ára gamal.

A heimferðini vitjaðu vit í München í olympiska býnum, sum varð bygður til ítróttarleikurnar í 1972. Olympiski býurin er ikki bert nakar ítróttarhallir og vøllar, men ein heilur býur, har fólk í túsundtali búgva.

Upprunaliga er landslagið flatlendi, men arktektar og byggifrøðingar hava skipað satt listarverk við gjordum vøtnum, dolum og víðarlundum.

Tveir timar áðrenn Norrøna fer til Føroya, eru vit aftur í Hanstholm, har seinasta avbjóðingin á ferðini er at sleppa umborð við ferðafólki og viðføri.

Øll vóru samd um, at ferðin var ein ógloymandi uppliving, hóast knossið og longu bussferðina seinasta samdøgríð.

Serliga áhugavert við slíkum slag av ferðing er, at ein sjálvur noyðist at taka avbjóðingina, sum ikki í øllum førum er ein hvíld í sjálvum sær. Lønin fyrí hetta er, at ein sær og upplivir hópinn meira enn bert at verða fluttur, t. d. í flogfari frá eini lufthavn til aðra.

Allarmest stendur tó eftir hugvekjandi løturnar at ferðast við aldursbólki, sum er frá eini tíð, tá alt ikki kom av sær sjálvum. At uppliva víðurskiptini við teirra eygum og at nýta oyru og eygu at »sigggja« gjøgnum teirra eygleiðingar.

— Eitt er kortini vist, einki himpr var, hvørki ein ella annan veg. Úti er gott, men heima er best, og soleiðis ríkað á ferðini, komu vit heimaftur.

Mozart

Í Salzburg, tónlista og